

SOKOLČ:

**LIST ZA SOKOLSKI
NARÁŠČAŇ**

LETO II. — 1920.

ŠTEV. 6.

Vsebina.

	Stran
1. Naraščaj na VII. vsesokolskem zletu v Pragi. I. B-j. (Dalje prih.)	81
2. VII. vsesokolski zlet v Pragi. Dr. F. R. (Konec.)	83
3. Sokoliči z dežele. Ali greš telovadit? Iros. (Dalje prihodnjič.)	85
4. Plavanje. N. Marolt. (Dalje prihodnjič.)	91
5. Glasnik.	93

Note za proste vaje. V pisarni Sokolskega Saveza SHS v Ljubljani (Narodni dom) se dobijo klavirski izvlečki za Vidmarjeve proste vaje po 10 K, za Hofmannove proste vaje po 7 K, za vaje s cvetnimi loki po 4 K in za vaje z dolgimi palicami v trojicah (moški naraščaj) po 4 K.

„Sokolič“ izhaja v mesečnih zvezkih ter stane vse leto **24 K**, pol leta **12 K**, posamezna številka **2 K 50 vin**.

Na naročila brez istodobno vposlane naročnine se ne oziramo.

Dopise je pošiljati na naslov: Uredništvo „Sokoliča“ (Sokolski Savez SHS) v Ljubljani, Narodni dom.

Upravništvo je v „Učiteljski tiskarni“, kamor je pošiljati tudi naročnino.

Odgovorni urednik: **Franc Štrukelj** v Ljubljani.

I. B—j:

Naraščaj na VII. vsesokolskem zletu v Pragi.

Kot tenek pajčolan lahka megla je pokrivala nizko gorovje, ko se je na kresni dan ob jutranji zori ustavil naš posebni vlak na prvi postaji v čehoslovaški republici. Po dolgotrajni in počasni vožnji skozi Nem. Avstrijo smo končno vendar dospeli v obljubljeni deželo. Prostejše smo zadihali in obvladal nas je občutek, da smo na domači zemlji. S počasno vožnjo in z nepotrebnim čakanjem po postajah so nam Nemci pokazali, da jim ni ljubo, da se po njih ozemlju vozi jugoslovansko Sokolstvo. Neprijazni in srepi pogledi nemških šovinistov so nas spominjali na bivšo nemško moč in na oblast preteklih dni, lačna mladina pa, ki je z dvignjenimi rokami tekala ob vlaku in nas prosila kruha in ga tudi dobila, na današnje revščino. — Toda pozabimo to, med brati smo. Močen steber v narodnih barvah pred kolodvorom nam priča, da smo na slovanskih tleh. — Naš vlak se hipoma izprazni, vse je izstopilo in hitelo k vodnjakom, da se umije in očisti v hladni vodi; v majhni kolodvorski restavraciji pa je bil na razpolago topel čaj. Ko je dobil vlak češki stroj in so ga prevzeli češki železniški uslužbenci, je hitro drdral proti Budjovicam. Tu je bil prvi pozdrav od bratskega češkega Sokolstva. Starosta ondotnega Sokola nas je s prijaznim nagovorom pozdravil kot goste in brate v čehoslovaški republici, ki so si jo Čehi ustanovili po dolgih in napornih bojih ter z velikanskimi žrtvami, zato so tudi nanjo tako

ponosni. Pozdravljal nas je kot po duhu in mišljenju najbližje brate, veseleč se, da je tudi Jugoslavija med najmlajšimi državami, ki so nastale na razvalinah one države, ki nam je bila dolga leta mačeha. Pritihela je na kolodvor tudi vojaška godba, da nam je v pozdrav zaigrala „Kje dom je moj?“ in „Lepa naša domovina“. Na vseh večjih kolodvorih tja do Prage so se ponavljali prijazni pozdravi od strani sokolskih društev, občinstva in mestnih zastopov. Presenetil nas je zlasti pozdrav na kolodvoru v Benešovi, kjer je stala častna stotnija češkega vojaštva v jugoslovanski uniformi. Tu je nastanjen namreč češki polk, ki nosi v znak prijateljstva do Jugoslovancev našo uniformo. Polkovni poveljnik, s sejkačo na glavi, nas je pozdravil, povdarjajoč, da si šteje v posebno čast poveljevati polku, ki je opravljen po načinu jugoslovanske armade in se sme nazivljati jugoslovanski polk.

Praga — Wilsonov kolodvor! Na cilju smo. Vlak se ustavi pod velikansko lopo. Brzo smo uvrščeni pred vlakom v razvoj, pred vsakim članom pa leži njegova prtljaga, opremljena z naslovom lastnika. Nekaj korakov v stran, tam na peronu, stoji deputacija čeških Sokolov, na čelu ji starosta ČOS, br. dr. Scheiner, ki z mirnim pogledom motri našo vrsto. Kratek a iskren pozdrav, krepko se stisneta češka in jugoslovanska desnica, mogočen Na zdar! zaključi pozdrav. Iz ozadja švigne kopica naraščajnikov v kroju. Kakor bi trenil, odneso vsó našo prtljago. Kratko povelje načelnikovo in že se pomika naša vrsta proti izhodu. Nepregledna množica ljudstva stoji ob obeh straneh široke ceste. Vozovi in avtomobili slede drug drugemu. Kar se razvije kordon naraščajnikov promet se ustavi, iz tisoč grl zaori pozdrav: Na zdar, Jugoslovani! Naraščaj šviga semtertja, ukazuje, poveljuje, občinstvo pa uboga, kakor pri nas niti stražnikom ne. Strmimo in gledamo to močnatost, to samozavest češke mladine. „Prosim,“ zadoni iz mladega grla, roka zamahne v desno in natrpana množica se umakne na povelje mladega Sokoliča za nekaj korakov nazaj.

Sprevod se pomika proti Vaclavskemu namestju in dalje po Narodni trdi mimo Narodnega gledališča na Smichov. Vse ulice so napolnjene z občinstvom, ki burno pozdravlja brate iz Jugoslavije, ob sprevodu pa koraka naraščaj, ki skrbi za red in prostor po ulicah. Sprevod se ustavi pred smichovsko gimnazijo, ki je določena za bivališče Jugoslovancev. Odkažejo se prostori posameznim župam in kmalu pridrdrajo tovorni avtomobili napolnjeni do vrha z našo prtljago, vrhu te pa sedi naraščaj. Hitro stojе vsi naši kovčeki in naše košare lepo uvrščene v vrstah in vsak izmed nas najde brzo svojo lastnino. Vse to je opravil zopet naraščaj. Pri vratih pa stoji sokolska policija, ki pregleda napis prtljage in tvojo legitimacijo. Ako se imeni ne ujemata, moraš s prtljago nazaj na dvorišče, noben izgovor ne pomaga, niti svojemu prijatelju ne moreš pomagati nositi njegove prtljage, „Nazaj!“ se glasi povelje in zastonj je vsaka beseda. Tak red je seveda izključil vsako zmedo ali zamjenjavo, kaj šele tatvino.

Drugo jutro smo bili zgodaj na nogah. Ob 6. uri zjutraj so se pričele tekme češkega Sokolstva na prostornem telovadišču na Letni. Stojimo na križišču električne železnice ter premišljujemo, v kateri voz naj vstopimo, da bomo hitro na zletišču. Mlad Sokolič v kroju stopi pogumno pred nas, prijazno pozdravi ter vpraša: „Bratje, kam želite?“ Ko mu v slabi češčini pojasnimo našo namero, nam našteje številke električnih voz, ki vozijo na telovadišče, salutira in izgine.

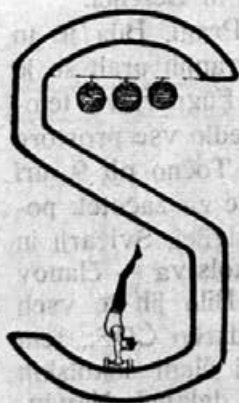
Prišedši na telovadišče, opazimo povsod zopet naraščajnike kot reditelje. Deček 10tih let, na rokavu nosi napis reditelj, stoji na tribuni, odkazuje gledalcem prostore, daje navodila in je o vsem natančno poučen, drugi prodaja program za zletne dni, tretji sokolske razglednice, doli na telovadišču prinašajo in odnašajo naraščajniki orodje, če je pretežko, ga nalože na voz ter ga prepeljejo, kamor ukažejo sodniki tekem. Sodnik zakliče: kurir! Že stoji pred njim Sokolič, ki zvesto posluša njegovo naročilo, nato pa se spusti v tek, da izvrši svoje delo. Kurirje-naraščajnike vidiš tudi po mestu, ki ti z največjo vljudnostjo in postrežljivostjo izpolnijo vsako naročilo. Všeč nam je bilo vse to, a dvomili smo, da bi se dalo isto doseči tudi pri nas. Češko Sokolstvo zahteva, da se mladina takoj priuči delu, ni da bi o času, ko ima vsak Sokol polne roke dela, mladina postopala in bila starejšim v napotje. Češki Sokoliči so dokazali, da so uporabni za marsikatero delo in so istega tudi v polno zadovoljstvo izvršili. (Dalje prihodnjic.)

Dr. F. R.:

VII. vsesokolski zlet v Pragi.

(Konec.)

Sokolski Savez SHS se je udeležil vsesokolskega zleta v Pragi samo po večji deputaciji in to predvsem iz finančnih in organizacijskih ozirov. Vzlic temu je bila udeležba Jugoslovanov precej velika. Naši Sokoli so se vozili v Prago s posebnim vlakom, ki ga je dala na razpolago čehoslovaška republika. Vožnja po češki zemlji in prihod v Prago so bili naravnost triumfalni. Sprejem v Pragi je presegal vse pričakovanje. Nešteta množica ljudstva je pričakala jugoslovansko Sokolstvo ter ga navdušeno pozdravljala od kolodvora pa do Smichova, kjer so bili Jugoslo-

vani nastanjeni.

Razen jugoslovenskega Sokolstva je prišla v Prago tudi delegacija naše vlade ter zastopniki raznih drugih organizacij.

Zlet v Pragi nikakor ni bil vseslovenski, ker na zletu razen Čehov in Jugoslovanov ni bilo drugih narodov. Žalibog so danes razmere še

tako žalostne, da je bila udeležba na zletu od strani drugih Slovanov nemogoča.

Prvi zletni dan so se vršile na velikem letenskem telovadišču tekme članov in članic za prvenstvo ČOS. Tekme niso pokazale nič posebnega — od starih borcev nismo videli niti enega, tekmovalci so bili skoraj vsi začetniki. Nekaj posebnega so bile razne telovadne akademije, ki so se vršile pri vseh praških sokolskih društvih. Tu se je videlo mnogo lepega in poučnega. Zelo dober vtis je naredil tudi nastop čeških vojakov na sokolskem telovadišču. Nastopilo je okoli 2000 vojakov-Sokolov v vojaških oblekah, ki so izvajali proste vaje, vaje s puškami itd. Bili so to po večini sami legionarji, ki so se vrnili iz svetovnih bojišč v domovino. Nad vse učinkovito je vplival na tisočglavo množico gledalcev nastop članstva, zlasti pa članic. Članov je nastopilo naenkrat 11.000 in ravno toliko članic. Pogled na to morje krepkih, mišičastih teles je bil naravnost očarujoč. Povdariti pa moramo, da je bil nastop članic mnogo boljši in lepši. Članice so letos prvič nastopile popolnoma samostojno pod vodstvom svoje načelnice s. Male.

Zanimivi in poučni so bili nastopi posameznih žup, ki so predložili celoten Tyršev sestav.

Razen Čelov so nastopili še v majhnem številu Francozi, ki so izvajali vaje po Hebertovem sistemu, dalje Švedi, ki so pokazali nekaj lepih skokov in Belgijčani.

Dne 28. junija — na Vidovdan — poklonilo se je celokupno Sokolstvo po večji deputaciji prezidentu češkoslovaške republike T. G. Masaryku, ki je bil skozi dolga leta zelo marljiv in delaven član sokolskih društev. Delegacija jugoslovanskega Sokolstva je obstajala iz 12 članov; Sokolski Savez so zastopali br. dr. Fux, Vidmar in dr. Laza Popović, ki je prezidenta pozdravil v imenu jugoslovanskega Sokolstva. Sočasno s Sokolstvom so se poklonili prezidentu tudi Francozi in Belgijci.

Dne 29. junija se je Sokolstvo poklonilo mestu Pragi. Bila je to ena največjih sokolskih manifestacij. Že v zgodnjih jutranjih urah se je zbiralo Sokolstvo na določenih prostorih okoli stare Fügnerjeve telovadnice, po ulicah pa mnogobrojno občinstvo, ki je zasedlo vse prostore v onih ulicah, koder se je pomikal pohod Sokolstva. Točno ob 9. uri je dal že osiveli načelnik ČOS. dr. J. Vaniček znamenje za začetek pohoda. Na čelu so korakali gostje, in sicer Francozi, Belgijci, Švicarji in Jugoslovani, za temi pa nepregledne vrste češkega Sokolstva — članov in članic, ki so letos prvič nastopile pri obhodu. Bilo jih je vseh skupaj čez 80.000. Na čelu članov je korakalo predsedstvo ČOS., tem so sledili deloma na vozovih, deloma peš, najstarejši člani sokolskih društev, pri sokolskem delu osiveli najboljši sokolski delavci. Navdušenje pri obhodu Sokolstva je bilo velikansko, tisoči in tisoči so skozi štiri ure, dokler je trajal obhod, navdušeno pozdravljali Sokolstvo. Pred staro mestno hišo se je po obhodu zbralo vse Sokolstvo, tu je pozdravil starosta ČOS. dr. J. Scheiner zastopnike mesta Prage, župan dr. Baxa pa zbrano Sokolstvo.

Dne 30. junija se je vršila v slavnostni dvorani na Žofinu naša vidovdanska sokolska akademija. Na sporedu so bili: slavnostni pozdrav, predavanje o pomenu Vidovega dne, pevske točke, ki jih je izvajal zbor dijaškega društva Jadrana, nastop izbranih telovadcev s Hofmanovimi in Vidmarjevimi prostimi vajami. Telovadni točki sta želi obilo pohvale. In splošno mnenje čeških strokovnjakov je bilo, da bi bili morali nastopiti Jugoslovani s svojimi vajami na Letni. Akademijo je obiskalo mnogobrojno občinstvo.

Na Vidovdan se je vršila ob pol 9. uri dopoldne tudi svečana služba božja v ruski cerkvi in zvečer velik jugoslovanski koncert v reprezentančnem domu.

Dne 28. junija se je podala večja sokolska deputacija na pokopališče k grobovom Fügnerja in Tyrša. Za Jugoslovane je govoril na grobeh br. Dušan Bogunovič.

Dne 1. julija je odšla deputacija jugoslovanskega Sokolstva, ki se ji je pridružilo lepo število Čehov, v Terezín, da sprejme ostanke sarajevskih herojev ter jih prepelje v domovino. Vso pot do Sarajeva je spremljalo Sokolstvo kot častna straža ostanke herojev.

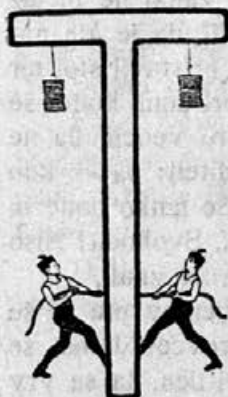
S tem smo v glavnem podali kratko sliko o VII. zletu, ki je bil eden največjih. Pogled v notranje delo in v priprave pa nam daje jasen dokaz, da je mogoče izvršiti in dostojno dovršiti še tako veliko stvar, ako se sleherni član sokolske organizacije zaveda svojih dolžnosti in žrtvuje vse svoje moči za skupno delo. To velja tudi za nas glede priprav za I. vsesokolski zlet v Jugoslaviji.

IROS:

Sokoliči z dežele.

(Dalje.)

„Ali greš telovadit?“

rikrat se je že prevleklo nebo s tankimi oblaki, a vsakokrat se je spet zjasnilo. Predvčeranjem je bilo izredno toplo in hiše po hribih so se videle jako blizu. Stari Tine je rekel: bo medlo! Mož se ni zmotil. Dva dni že dežuje. Taki dnevi so za našega kmeta kot sopranik. Nj da bi delal, pa tudi ni, da bi roke križem držal. To in ono je treba urediti pod kozolcem, kar se je ob lepih dnevih le pritikalo drugo k drugemu, ali pa pripravljati orodje, ki se bo v kratkem rabilo.

Mrovcev oče iz Stare vasi je potegnil izpod kozolca z vso šaro založen voz. Čutil je potrebo, da mu po dolgem času namaže osi in kolesa. Starejši sin Lovre mu je pomagal pri tem poslu. France je pa z mlajšimi bratci skladal drva v drvarnici.

France se je navadno urno sukal pri vsakem delu. Sam je bil marljiv, pa tudi oče je bil tak, da je hotel videti nekaj narejenega, komur je dal kako opravilo. A danes se z lepa ni mogla napolniti skladavnica. Kolikorkrat se je France pripognil in porinil naročje drv preko zložene vrste, tolikokrat je pogledal na razmetani kup pred vrata, za koliko se je sesedel. Polena se niso hotela zlagati in čim više jih je uvrščeval, tem bolj se je nagibala skladavnica proti njemu. Ura je že davno odbila dve, tri pa ni hotela biti, ker je France čakal na telovadbo.

Strašno dobro se mu je zdelo, ko se je ustavil pred drvarnico Sedejev Ivan. Po srbski vojaški čepici je imel prikrojeno svojo čepico. Roke je držal v žepu in brez dežnika je bil.

„Ali še ne greš?“ ga je vprašal.

France bi najraje odskočil in pustil vse kot je bilo, a je raje pogledal, če oče še kolesa maže.

„Saj ni še tri!“ je rekel in vrgel še enkrat naročje polen tja pod tram.

„Pa bo vsak čas!“

„Počakaj!“

France ni imel časa uravnati vrste. Oprijel se je letve na desni in se zmuzal preko na pol zložene vrste drv ter šel prosit očeta, če sme k telovadbi.

„Kaj je že tri?“ „Ali si zložil do vrha?“ je vprašal oče.

„Do trama!“

„Naj bo! Po telovadbi pa takoj domov! Si razumel?“

France je pokimal. Komaj je slišal očetovo naročilo, je že oblačil suknič in klical Sedejevega Ivana. Ubrala sta jo po cesti, da je blato škropilo na desno in levo.

Sokolski dom je bil že odprt. Zadovoljen smeh, močno vpitje, tam pri krogih glasen prepir in spredaj močno guganje vrvi! Vse je pričalo, da vaditelja še ni v telovadnici.

Bahačev Dušan je bil načelnikov sin. Zato si je prisvajal marsikatero prednost. Mislil je, ako ukazuje moj ata med velikimi, zakaj ne bi jaz med malimi; saj sem tudi jaz Bahačev. Na to ni pomislil, da je ata načelnik, on pa Sokolič kot vsak drugi in nič več. Doma je pristavil stol ter snel ključke raz obešalo in izginil. Malo po pol treh je odprl dom, koder se je zbiralo že nekaj podobnih mu bratcev. Vsi so dobro vedeli, da ne smejo priti v telovadnico prej, dokler jim ne odpre vaditelj; pa — kdo bi se menil za tiste pridige! Glavno je, da so sami, da se lahko pode in love, sučejo, prekucujejo in kolebajo, kakor se jim zljubi. Svoboda! Niso še poznali tega pojma, a čutili so ga in izrabljati so ga že znali.

Sedejev Ivan je plezal po plezalni vrvi. Osem prijemov mu je še manjkalo do vrha. Pa se je pridrevil z zadnjega kota Mrovcev Janez, se zagnal v skoku na vrv in sedel na voz, ki je bil zvit pri tleh, da se vrv ni plazila in trgala. Kolebal se je in tulil, kar so mu dale moči. Ni bilo dosti! Čez noge se mu je vsedel Govekarjev Julče in se oprijemaje vrvi trudil prevpiti onega, ki se je drl pod stropom in tega spodaj, na katerem

je sedel. — Krogi so bili potegnjeni čisto nizko. V en obroč sta hkrati vtikavala noge dva, za drugega so se rovali trije. Jerebov Tone se je držal za glavo. Vrv so pulili eden drugemu z rok, krogi so odletavali, dokler ni končno butil en obroč ob Tonetovo glavo.

Medtem se je polnila dvorana. Šestnajst jih je bilo notri brez vsakega nadzorstva. Trije so se vrtili okrog droga — vsak v drugo stran — pet jih je bilo na bradlji, dva pa sta skakala čez vrvico. Vse je bilo v najlepšem razvoju: telovadnica en sam oblak prahu, po sredi razgreti in upehani obrazi, zadaj močno vpitje in prerivanje.

Od nekod je stopil vaditelj. Nobeden ga ni videl prihajati, da bi pravočasno obvestil svobodne sokoliče.

„Kaj pa počnete!“ se je zadržal oster glas in odmeval po telovadnici.

V tem hipu je šinil izpod stropa Sedejev Ivan po plezalni vrvi ravno mimo vaditelja. Zasedral se je med onadva spodaj. Nobeden ni maral spustiti kolebajoče vrvi, ker se je vsak bal pasti. Spodnji: Mrovcev Janez ni mogel doli, ker je Govekarjev Julče sedel na njem. Julče ni mogel spustiti ker se ga je od zgoraj oklenil z nogami Sedejev; ta zopet ni mogel proč, ker je bil previsoko na kolebajoči se vrvi. — Pod krogi so se valjali trije na hrbtu. Dva z nogo v enem obroču, tretji se je motal z drugega kroga. — Z drogu so počasi odskakovali eden naprej, drugi nazaj. — Bradlja se je spraznila najprej. Čudna je bila ta slika.

Hlače, ki so zlezle paglavcem globoko pod pas, so si popravljali in nategovali kvišku. Drugi so vihali rokave in v zadregi pogledovali na vaditelja in one, ki niso nikakor mogli raz nihajočo vrv.

Med tem je vaditelj ustavil gručo na kolebni vrvi in snel Sedejevega, nakar je odstopil Julče, Mrovcev pa se je zvalil po tleh.

„Pozor!“ je zaklical vaditelj.

Vse je obstalo kot pribito. Čutili so, da gre danes spet enkrat za res, da je treba povelje natanko slišati pa tudi prav tako izpolniti. Še zakašljaj ni nobeden.

„V vrsto zbor!“ se je čulo drugo povelje. Mahoma so bili uvrščeni in zravnani brez posebnega povelja za to. Vendar je sledilo še tretje: „Na desno se ravnaj!“

Le tu pa tam je pogledal še eden in drugi, če nista njegovi stopali pomaknjeni preveč izven vrste. Hitro se je vravnal ta malo naprej, oni malo nazaj in tako cela vrsta, dokler ni bila sama na sebi vzorno zravnana.

Da bi pogledal te ljudi pred dvema minutama, pa sedaj, bi rekel, da niso eni in isti. In vendar je bilo res.

„Pozor!“

Glave so se obrnile s čelom naravnost. Prsa so zasopla globoko in se navidezno oddahnila. Ničesar ni bilo, kar bi potrebovalo poprave. Časih je trajalo po 2 minuti predno so bili zravnani in poveljevati je bilo treba po trikrat „Na desno se ravnaj!“

„Ko bi se saj ne prašilo — morda bi pozabil ali prizanesel.“ — Po-
božna želja!

„Kdo vam je dovolil priti pred uro v telovadnico?“ Molk! Nekaj jih
hreče, kot bi jih silil kašelj.

„Sedaj je čas, da govorite! Kdo ti je dovolil notri, Govekar! — Pa
tebj Sedej? — In Ovsenk, ti si seveda tudi zraven!“

Vaditeljev glas je bil rezek. Julče in Ovsenk sta pogledala na Du-
šana, rekel pa ni nobeden nič. Zbegano so pogledovali eden drugega.

„Kdo vam je odprl? Mrovec!“

„Ne vem! Ko sem prišel, je bilo že odprto.“

Drugi so molčali.

„Pa si šel notri?“

„Da!“

„Kateri so bili že tukaj, ko si prišel?“

„Ne vem, kateri že.“

Mrovcev France je pogledal okrog sebe. Drugi so zrlj vanj. Vsem je
bilo mučno. Raje bi slišali petdeset psovka, kot to dolgočasno vaditeljevo
spraševanje.

„Je bil eden — deset ali več?“

„Stopi ven! Poglej in povej!“

France je videl tega in onega, a beseda mu ni šla z jezika. Težko
mu je bilo zatožiti kogarsibodi. Saj so bili njegovi bratci. Najraje bi videl,
da bi povedal vsak sam zase, a se ni nobeden ganil. France je samo ogle-
daval.

„Ne maraš povedati? Dobro! V vrsto!“

France se je obrnil ter stopil poparjen med druge. Oči vseh so gle-
dale čim dalje bolj debelo. Morda se bo usulo sedaj, ko Mrovec ni maral
povedati.“ — Zadrega je bila velika. Za hip se je vjasnilo.

„Pozor!“

Bo! Kakšna pridiga — redovne vaje, za temi proste vaje — —
Vrsta stoji kot zid.

„Tisti, ki ste prišli prvi v telovadnico — tri korake napred — stupáj!“

Niso vedeli ali je res ali se jim le sanja. Predno so mogli zbrati
misli, da to pomeni — naj bi se javili sami —. Štirje so slišali samo
— tri korake napred stupáj in izpolnili povelje, ne da bi slutili kaj sla-
bega.

„Odmor!“

Vse je tiho!

„Vi štirje ste prišli prvi v telovadnico! Kako ste prišli notri?“

„Saj jaz nisem bil prvi; jaz tudi ne —.“ Drug za drugim so ponav-
ljali to. Vaditelj jih gleda in ne ve, ali se norčujejo ali kaj jim je. Toda
obrazi so preresni in preplašeni, da bi bilo to le količkaj mogoče, ker
zadaj so si kazaje dopovedovali, kaj hoče vaditelj.

„Če je tako, zakaj stopate naprej? Čemu ne pazite na povelje?“

Med tem je nastal zadaj šum in tiho prerekanje. Čulo se je pritajeno šepetanje: kdor je prvi prišel, tisti naj gre ven. Ni bilo časa, da bi se domenili povsem, ko zopet zadoni:

„Pozor! Nazad čelom! V vrsto stupáj!“

Vrzeli v vrsti so se spopolnile. K vaditelju so se obrnili sami.

„Tisti, ki so prišli prvi v telovadnico —“ vaditelj je prekinil, telesa so se nagnila — „tri korake napred stupáj!“

Šest Sokoličev je korakalo iz vrste, eden pa je izostal. Dvema si prisodil 12 let, ostalim od osem naprej.

„Odmor!“

Mrovce France in z njim vsi drugi, ki so prišli kasneje, so se od-dahnili.

„Vas šest? Vi ste bili prvi tu? — Kdo je odprl dom?“

Bahačevega Dušana je oblila rdečica. Vaditelju se je že zdelo, a je hotel, da prizna in izpove vsak sam svojo krivdo.

„Julče je stal na dežju: je rekel, da naj vzamem ključe in odprem,“ je s težavo spregovoril Dušan in nehote valil krivdo na druge.

„Dušan! Ti si prinesel ključe in odprl dom — kaj ne?“

Dušan je prikimal.

„Kdo ti jih je dal?“

Nobenega odgovora.

„Nisi razumel? Kako si prišel do ključev?“

„Doma sem jih vzel.“

Na vaditeljevo povelje je stopil Dušan še pet korakov naprej.

„Kaj pa ste vi počeli ob pol treh pred domom?“

Slišal si vsemogoče opravičbe in izgovore. Prvi je vedril, drugi je prišel na vabilo tretjega, četrti je pritekel s petim ravno čez travnik, ko sta šesti in sedmi zaprla vrata za seboj. Med tem prerekanjen je eden v zadnji vrsti imenoval še sedmega, ki ni stopil iz vrste, pa je bil ravno toliko zakrivil, kot prvih šest. Najbrže se mu je zdelo grdo, ko je ta strahopetec potuhnjeno molčal, dočim so ostali povedali, kakor je bilo. Vaditelj je opazil šum in navidezno brez zanimanja vprašal: „Kaj imate tam?“

Oblakov Vinko se ni mogel brzdati. Povedal je, ker se mu je zdelo, da ne sme molčati.

„Kaj? Ti si bil tudi vmes!“

Jesenkov Pavle je pogledaval zdaj v tla, zdaj v vaditelja.

„Nimaš poguma, da bi stopil naprej, kot onih šest, in se obtožil? Ali nameravaš že tako mlad ljudi varati? Čakaš, da bodo izdajali drugi tvoje napake? Si ti kak Sokolič? Mevža pravimo takemu človeku, kot si ti sedaj! —“

Ali se je Jesenko bal kaj hujšega, ali so mu vaditeljeve besede res tako globoko segale v srce, ne vem. Ko je stopal v vrsto Dušana, se je z rokavom obrisal pod očmi.

Jug je prepodil za par minut oblake raz nebo. Nebeško solnce je posijalo skozi visoka okna v telovadnico. V solnčnih žarkih se je videlo še polovico več prahu kot prej.

„Pozor!“ Prvih sedem: nazad čelom! V vrsto stupáj!”

Vendar je konec, so si mislili zadnji in molčali.

„Napred čelom!”

Sedem hrbtov je pokazalo obraze. Vrsta je bila zravnana kot le kaj.

„Odmor! —“

Kot bi odrezal!

„Dostikrat sem vam že povedal, kedaj imate prihajati v telovadnico. Tudi to ste vedeli, da nima nobeden pravice odpreti doma, če ni zraven vaditelja, ki bi mu dal ključe. Dušan! To si storil že v drugič. Danes ti ni treba ničesar prositi me. Za neposlušnost te kaznujem s tem, da v sredo nimaš pravice priti k telovadbi. Isto velja zate — Julče — ker si Dušana nagovarjal, naj prinese ključe. Ti Jesenko pa se do sobote — ne do srede — lahko odločiš za to, ali postaneš Sokolič, ali ostaneš strahopetec. Pozor! Vsi trije odidite, v soboto pa se lahko vrnete, če hočete.“

Molče so odšli in nobeden se ni ozrl. — Vsem skupaj je gomazelo po udih, kakor da bi stali na mravljišču.

„V takem oblaku prahu, kot da bi ječmen mlatili, ne bomo telovadili. V sredo ob treh se vidimo! Pozor!”

Glave so se zravnale, roke napele, desne noge pritegnile k levim in grobna tišina je nastala.

„Voljno!”

Opaljena vrsta se je počasi razkrapljala v gostem curku skozi vrata po stopnicah na galerijo. Brez vsakega hrupa je našel vsak svojo obleko tam, kjer se je slekel. Nekateri se še obleči niso imeli časa. Suknjiče so si zapenjali še na stopnicah, ko so odhajali. Drugi so razpenjali dežnike že v veži. V par minutah je bila telovadnica prazna. Mrovcev France je šel strašno težko domov, ker je videl očetov obraz, kakšen bo, ko mu bo moral povedati, zakaj se je danes tako hitro vrnil. Zraven tega je mislil na drvarnico in na to, kedaj se bo še zmračilo.

Ključki so zarožljali, vaditelj jih je obrnil in dom je bil zakljenjen. Krenil je naravnost k Bahaču.

Cesta je bila prazna; dež se je ulil kakor iz škafa.

Drugi dan sem zvedel, da je Bahačev ata Dušanu premeril zadnjo stran — pa ne s cvetlično bilko ampak z leskovino. Dušan in njegovi bratci pa so si dobro zapomnili, kedaj smejo v dom.

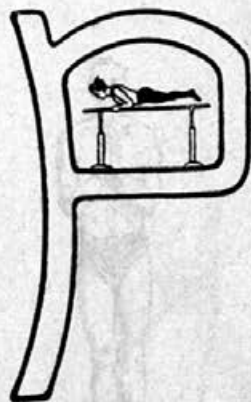
(Dalje prih.)

Plavanje.

(Dalje.)

Vaje na suhem.

Plavalna šola na suhem se deli v tri oddelke: 1. vaje ročnih gibov, 2. vaje nožnih gibov, 3. vaje ročnih in nožnih gibov skupno.

1. slika*) nam kaže vežbača v temeljnem položaju, iz katerega izvajamo prvi in tretji oddelek vaj. Položaj telesa odgovarja onemu v vodoravni legi v vodi.

Vse plavalne vaje na suhem, ki jih izvajamo s posamezniki ali v množicah, soadajo med proste vaje sokolske in šolske telovadbe ter se jih mladina z zanimanjem priuči in igraje prisvoji. Ker navadna obleka

vežbanje vaj jako ovira, zato naj se vadijo vaje v telovadni ali v plavalni obleki, ki sestoji iz tenkega volnenega jopiča brez rokavov s pripletenimi kratkimi hlačicami (trikò) ali pa kar v običajnih plavalnih hlačicah. Jako priporočljivo je, da vadimo te vaje doma zvečer, preden gremo k počitku in zjutraj, ko vstanemo, vsakokrat po 10 minut, ne samo iz razloga, da se jih privadimo, ampak tudi zato, ker te vaje jako blagodejno vplivajo na razvoj mišičevja.

V temeljni postavi sta peti skupaj, stopali približno v kotu 45° in koleni iztegnjeni. Roki sta predročeni

Slika št. 1.

gor, iztegnjeni dlani pritisnjeni ena na drugo, palca se dotikata sklenjenih prstov in tvorita ž njimi ravno ploskev. Glava je nalahko nagnjena nazaj, trup vzdignjen, prsni koš napet in razširjen. Diha naj se skozi nos, počasi, mirno in enakomerno. Drža telesa je naravna in neprisiljena.

a) Popis ročnih gibov.

Prvi gib: Iz temeljne postave predideta roki iz predročjenja gor v odročenje. Dotikajoči se dlani se ločita, roki sta v komolcih popolnoma iztegnjeni, lakti pa

Slika št. 2.

*) Slike so po večini posnete po knjigi: Hans Lubber, Der Schwimmsport. (Op. pis.)

se že začetkom giba zasukata za $\frac{3}{8}$ zasuka okoli podolžne osi tako, da pride mezinec v odročanju nekoliko višje od palca, hrbet roke torej v poševno lego naprej (2. slika). Prsti so izstegnjeni, glava pokonci, prsni koš se vzboči mogočno naprej, trebuh noter, koleni in peti sta sklenjeni. Med gibom šteje zategnjeno in vzdržema: eee-na!

Slika št. 3.

Drugi gib sestoji iz dveh delov. V prvem delu roki iz odročanja predročita (3. slika). Roki napravita v vodoravni ravnini, v višini ram lok naprej, medtem pa se lakti zasučeta zopet za $\frac{3}{8}$ zasuka nazaj tako, da sta dlani v predročanju in se tesno sklenjeni prsti dotikajo, komolca sta izstegnjena. V drugem delu se roki hitro in sunkoma potegneta iz predročanja nazaj na prsi, tako da se konci prstov, dotikajo brade ali pa so vsaj prav blizu nje (4. slika). Med gibom in po izvršenem gibu naj se dlani neprenehoma dotikata.

Slika št. 4.

Komolca prideta ob prsni koš, lakti pa ležijo poševno na prsih. Glava je pokonci in se ne sme nagniti naprej, da bi se dotaknila prstov, kakor se to v začetku pogosto dogaja, ampak prsti morajo priti sami v zahtevano lego. Vadi vsak del zase toliko časa, da jih znaš brez napake. Kakor hitro ju pa obvladaš, potem ju izvajaj spojeno, da nastane iz vsega en sam gib brez presledka, ki naj bo hitro izvršen. Štej kratko, ostro in odrezano: dve!

Slika št. 5.

Tretji gib: Na tri! izvedeta roki močan sunek naprej gor in prideta zopet v prvotno temeljno postavbo (1. slika). Dlani skupaj, prsti (tudi palec) sklenjeni. Štej kratko in ostro: tri!

Na štiri! ostaneta roki za eno časovno mero v temeljnem položaju, potem se pa giba zopet ponavljajo, kakor je zgoraj popisano.

b) Popis nožnih gibov.

Nožni giba se na suhem izvajajo menjaje, enkrat z levo, enkrat z desno nogo. Vzdrževanje ravnotežja

Slika št. 6.

bo nekaterim, zlasti starejšim, delalo začetkoma nekoliko težave, vendar bo ta ovira, ki pa za gibčnega telovadca ne pride v poštev, kmalu premagana.

Temeljna postava je ista kakor pri vežbi ročnih gibov, samo roki prideta v bok (5. slika). Palec zadaj, drugi prsti so sklenjeni in spredaj, dlan pa počiva na kolku. Komolca sta potegnjena nekoliko nazaj. Tudi tukaj štejemo od ene do štiri, in sicer na popolnoma isti način kakor pri ročnih gibih.

Slika št. 7.

Na e-e-na! je drža, nogi mirujeta v temeljni postavi.

Na dve! vzdignemo levo koleno hitro in sunkoma tako visoko, da pride peta v višino desnega kolena (6. slika). Stopalo in prsti pridržijo napram gležnju isto lego kakor pri temeljnem položaju. Koleno pa je obrnjeno nekoliko ven.

Na tri! sunemo z nogo v stran do odnoženja (7. slika). Nogi sta iztegnjeni.

Na štiri! pritegnemo iztegnjeno nogo hitro zopet v prvotni položaj.

Vadi popisane nožne gibe menjaje z levo in desno toliko časa, da jih znaš pravilno in brez ugibanja. Pazi zlasti na to, da sta nogi na široko zategnjeno „ena“ mirni.

c) Ročni in nožni gibi istočasno.

Roki.

Nogi (leva, potem desna).

E-e-e-na! Iz predročanja gor v odročanje.

Drža!

Dve! (kratko) Dlani udarita skupaj v predročanju, nato potegni roki hitro nazaj na prsi.

Upogni koleno, peto v višino drugega kolena. Stopalo vzdignjeno, noge pravokotno na stoječo nogo.

Tri! (kratko): Sunek v predročanje gor. Dlani skupaj.

Sunek v odnoženje.

Štiri! Drža.

Prinoženje v temeljno postavo.

Vežbaj izprva samo prva dva giba — kot najtežja — kakor celoto, potem jima pridruži šele ostala dva. Če vadiš doma sam, se nadzoruj v zrcalu, pri skupni vaji pa naj bo opazovanje in opozarjanje na napake medsebojno. Najmanjše hibe odpravi takoj s temeljito ponovitvijo posameznih delov! Če si bos in na lesenih mehkih tleh, pazi, da se pri četrtem gibu ne zadereš lesa v nogo; zato si podloži pod nogo preprogo, vrečo ali kaj sličnega, na prostem se pa uri, če le mogoče, na travi!

Dan sokolskega naraščaja v Mariboru.

Dne 13. junija t. l. se je vršil v krasnem mariborskem ljudskem vrtu javen nastop naraščaja, ki je v moralnem in gmotnem oziru prav dobro uspel. Deklice so pokazale, da so se z vso vneto poprijele sokolskega dela. Z njimi so tekmovali dečki, manjši in večji in pričali, da so v zadnjem času prav pridno posečali telovadnice. Osobito je vreden hvale magdalenski šolski naraščaj, ki je pod spretnim vodstvom nastopil res le z redovnimi vajami, toda tako točno, da je vzbudil odkritosrčno priznanje.

Omeniti pa moramo, da je imela vsa prireditelja v mnogih ozirih značaj nedovršnosti. Temu je menda krivo pičlo število vaditeljev, ki ni v pravem razmerju z ogromnim delom, ki ga morajo v Mariboru in v Studencih vršiti. Tudi gmotni uspeh bi bil nedvomno boljši, da niso ljudje nemoteno — trumoma — vstopali na telovadišče pri široki odprtini v ograji, kjer ni bilo — tretje blagajne.

Nastop k prostim vajam bi bil dovršen da se ni pojavil zopet stari pogrešek, ki ga ni mogoče odpraviti pri vseh večjih prireditvah. V prvem četveroredu korakajo odrasli, ki s strumnimi in dolgimi koraki hitro premerijo telovadišče, zadnji četveroredi, ki jih tvorijo vedno manjši telovadci, se nekaj časa silijo, da slede prednjim v deloma pravilni razdalji, slednjič, ko se jim to več ne posreči, si pomagajo s tem, da s hitrejšimi in daljšimi koraki, ki niso v nikakem razmerju z velikostjo njihovih postav, stopicajo in drvijo za prednjimi brez takta in reda. Gledalec-strokovnjak maje nevoljno z glavo, neuki gledalec se morda pomilovalno smeje. Zdravilo? Prvemu četveroredu pred odhodom na telovadišče povelje: Skračenim korakom napred stupa!

Proste vaje in vaje z dolgimi palicami bi se bile nedvomno popolnoma posrečile, da so imeli naraščajniki več vaj z godbo; ena sama ne zadostuje, in sicer tudi ne izvežbanim. Sploh pa bi bilo želeto, da se proste vaje, ki zahtevajo toliko dela in truda od vaditeljev in telovadcev in ki trajajo

le nekaj minut, večkrat ponovijo, da imajo gledalci — tem skupne proste vaje najbolj ugajajo — res nekaj od njih.

Vaje na bradlji niso bile srečno izbrane; vzpora je neprikladna za naraščaj, če-gar prsno ogrodje še ni popolno razvito. Napeta kolena pri raznih gibih in položajih so se povsem pogrešala.

Pri skupnih vajah na konju in kozi je bil zalet predolg, morda se je razmeroma skladal z dolžino telovadišča, a preveč ga je bilo na vsak način. Seskoki so bili poljubni in niso kazali šole. Prosti skok je ostal precej neopažen in dobro je bilo to: bolje bi bilo, da je izostal, kakor da se je podajal v taki obliki. Vaje na gredi so bile lahke, toda primerne in učinkovite; raznoličnost pri držah stopal v ležnih oporah je bila nepotrebna. Ljubka je bila slika pri igran, le nastop k njim je bil nesiguren; morda ni bil že v naprej točno določen prostor za vsako skupino. Drugič malo več priprave in preudarka — zmožnosti ne primanjkuje. Vsega nastopajočega naraščaja je bilo 368, gledalcev okrog 4000.

Zlet Ljubljanske Sokolske Župe se je vršil dne 1. avgusta 1919. z javno telovadbo na prostoru S. K. Ilirije. Javne telovadbe se je udeležil tudi naraščaj v župi včlanjenih društev, izvzemši onega iz Viča, ki se je menda zbal slabega vremena, kar je deloma opravičeno, ker je popoldne močno deževalo, in smo se bali, da bo telovadba sploh nemogoča. Toda nebo je vedelo, da bi bili naši Sokoliči žalostni, ako ne bi mogli pokazati, kaj so se med letom naučili, zato je spremenilo svoj kisl obraz in dež je toliko prenehal, da se je telovadba vršila v polnem redu in obsegu. Sicer bi bila res škoda, če bi ne bili mogli nastopiti dečki s svojimi vajami, zakaj njih proste vaje so bile izvedene s tako preciznostjo, kakor jih letos še nismo videli. Vse štiri vaje so šle prav dobro, le v tretji vaji pri izpadu so se nekateri rdečesrajčniki preveč nagibali v stran, kakor bi hoteli vaditelja prepričati, da mora biti poleg izpada tudi odklon, kar pa ni res. V izpadu naj ostane truplo

vedno vzravnano, drugače ni lep izpad. Kritje in skladnost vaj pa so bili prav dobri, kar pri tolkem številu mladih telovadcev (139), zlasti če so iz različnih društev, ni lahka stvar. Upamo, da bodele tudi v prihodnjem letu tako dovršeno nastopiti, seveda če bo obisk telovadbe reden. Letos ste lahko ponosni na svoj uspeh. — 65 deklic je pokazalo 3 proste vaje za zlet v Pragi l. 1920. V drugi in tretji vaji jim je delala skladnost izvajanja nekoliko preglavice, sicer pa jih moramo pohvaliti. Tudi glede kritja med izvajanjem se jim ne more nič očitati, kar kaže, da so bile pazljive, kar se navadno pri teh malih pogreša. — Ženskega naraščaja je nastopilo 54. Izvajate so jako lepe, za ta dekleta zelo primerne pa vendar težke vaje, ki so bile določene za letošnji vsesokolski zlet v Pragi. Vzlic raznim poskokom, ki kaj radi povzročajo zmešnjavo med telovadkami, je bilo kritje vzorno, pa tudi izvedba posameznih gibov prav dobra. — Nenadoma je zašumelo med občinstvom in zaslišalo se je: »Indijanci gredo!« kar prikoraka 60 fantov moškega naraščaja oboroženih z lesenimi palicami — na telovadišče. Oblečeni so bili samo v kratke sive platnene hlače, kakor so nastopili češki naraščajniki letos na zletu v Pragi in kakor je predpisal T. O. Sokol. Saveza SHS tudi za naše naraščajnike na l. pokrajinskem zletu v Mariboru dne 29. avgusta t. l. Njih gola telesa so bila ožgana od solnca, da so resnično nekoliko spominjali na prebivalce onkraj velike luže, pa še palice so imeli, zato ni čuda, da so se nekateri še jako majhni gledalci stisnili k svojim mamicam, se oprjeli njih krila ter zašepetali: »mami!« Ko so se pa prepričali, da tudi ti rjavokožci na mah ubogajo svojega poveljnika br. Janeza in da se ne premaknejo brez njegovega povelja iz mesta, je tudi tem prešel strah ter so se zadovoljno oddahnili. »Indijanci« so izvajali skupinske vaje s palicami prav dobro in so zato želi od občinstva obilo pohvale. Tudi z novo telovadno obleko je bilo občinstvo zadovoljno, saj prejšnja obleka moškega naraščaja nikakor ni bila primerna za telovadbo, medtem ko sedanja popolnoma odgovarja higienskim predpisom, kakor tudi zahtevi, da se prenese telovadba v letnem času

kolikor mogoče iz telovadnice pod mito nebo.

Telovadba članstva in članic je bila prav dobra, izvzemši proste vaje članov, posebno pa so bili občinstvu všeč telovadni plesi, hoks po francoskem načinu in »Najprej«.

Končno naj omenimo še razvado, ki se je ukoreninila v zadnjem času pri javnih telovadnih nastopih in ki ni prav nič sokolska. Mislimo namreč poklanjanje šopkov vadiateljem in vadiateljicam od strani naraščajnikov. Bratje vadiitelji in sestre vadiateljice imajo največje zadoščanje s tem, ako naraščaj v znak hvaležnosti rad uboga in pridno poseča telovadbo. Pa tudi krivica se dela nekaterim vadiateljem, ki niso pohvaljeni s šopki. Ali mislite, da vadiitelji dečkov niso zaslužili šopkov? Mi pravimo, najmanj vsak po dva. Ker pa vemo, da si jih ne želijo, ampak je njih želja čim večje število mladih telovadcev, zato jim izpolnimo to željo in vsak naraščajnik naj pripelje prihodnjič še enega novega Sokoliča senoj. — Pa brez zamere, Sokoliči in Sokoličice!

—f.

Župni zlet Novomeške Sokolske Župe v Novem mestu, dne 8. avgusta 1920. Novomeška župa je praznovalo ta dan svojo desetletnico ter priredila tudi župno tekmo. Pa tudi za naraščaj je bilo dela dovolj tako pri predpripravah kakor tudi na dan zleta. Po končani tekmi se je zbralo vse Sokolstvo, da pohiti na kolodvor sprejeti drage goste iz Belokrajine in Karlovca, ki jih je pripeljal posebni vlak. V sprevodu so korakali tudi novomeški naraščajniki, žal, da ni bilo tudi bratcev in sestric iz ostalih župnih društev. Tako pri korakanju kakor tudi na kolodvoru so pokazali, da že razumejo sokolsko disciplino, zakaj povsod je vladal lep red in mir. Tako mora biti! Kdor hoče biti Sokol, se mora že v mladih letih privaditi sokolskim lastnostim, med katere spada v prvi vrsti disciplina. Brez te ni uspeha niti v telovadnici niti zunaj nje. Lep je bil sprevod Sokolstva, ki se je pomikal od kolodvora skozi okusno okrašeno mesto in nazaj na telovadišče. Ustavil se je pred mestno hišo, kjer je pozdravil Sokolstvo novomeški župan g. Rozman, ki je v svojem govoru poudarjal, da je bilo Sokolstvo ona sila, ki je največ pripomogla k razpadu gnl-

le Avstrije in h ustanovitvi naše nove države. Seveda delo še ni dovršeno, zakaj vzgojiti naš narod v plemenite, na telesu zdrave, na duši čiste, v domovinski ljubezni utrjene državljane, to je naloga in smoter prave sokolske vzgoje. Resnične besede v življenskem boju osivelega in izkušenega moža si zapiši sokolski naraščaj v dnu srca ter se po njih ravnaj. G. županu se je zahvalil za prijazen pozdrav član starešinstva Sokolskega Saveza SHS, brat E. Gangl, ki je v daljšem govoru pojasnjeval sokolsko misel ter nje glavna tri načela: bratstvo, enakost in svoboda, Sokolstvo pa pozval k delu, ker le v delu je spas in razvoj Sokolstva. Tudi te besede veljajo v isti meri vam, Sokolčki, kakor Sokolom.

Pri popoldanski telovadbi smo imeli lep užitek, ki ga nam je nudila sokolska mladina s svojim nastopom. Ženski naraščaj je izvajal predpisane vaje s cvetnimi loki, 24 deklic v snežnobelih oblekah je precizno, z eleganco in lahkoto predelalo vse tri vaje tako, da jim, če izvzamemo nekaj malih pogrškov, ki pa niso motili celote, lahko izrečemo pohvalo, ki naj jim bo pa le v vzpodbudo k nadaljnemu vztrajnemu delu. Da niso bila tla nasuta z belim peskom, ki je povzročal vrhutega še prah, bi bile vaje prišle do večje veljave, tako se je pa bela barva oblek mnogo premalo razločevala od belih tal, kar je motilo tudi pri nastopu dečkov in deklic. Dekleta so morala telovaditi na štetje brez godbe, česar pa ni zakrivilo župno vodstvo. — Vaje z dolgimi palčami v trojicah moškega naraščaja je bila najboljša izvedba izmed vseh točk, ki so bile na vzporedju javne telovadbe. Pozor na iztegnjene noge in prste pri prednoženju! Prihodnjič pa brez srajc, da vam solnce pobarva kožo. — Dečki in deklice so nastopili skupno v sedmih osmeroredih, tako da so bili štirje redovi deklic postavljeni med redove dečkov. Deklice so izvajale vaje z vencl, dečki pa vaje z zastavicami. Ta kombina-

cija je bila najbrže vzrok, da sta bili skladnost in kritje precej površni. Ker so morali dečki izvajati vaje v obe strani, zato jih je to jako motilo, zlasti mali Danilo in Vinko sta irdivratno vadila vaju v nasprotno stran od ostalih njunih tovarišev, menda sta v telovadnici bila navajena telovaditi samo v to stran. To ju pa ni prav nič motilo. Po vsaki končani sestavi sta samozavestno stopila v odmor in vselega obraza opazovala zadovoljno občinstvo, ki je bilo največ vsled njune vztrajnosti v napačnem izvajanju veselo razpoloženo. Vinkotu in Danilu sta sekundirali Jožica in Božena. Pa tem ne zamerimo, saj vsi štirje komaj štejejo 20 let in bi skoraj lahko mlatili pod enim mernikom. Prihodnje leto bo šlo že bolje, če bodo pridno zahajali k telovadbi. V splošnem so deklice telovadile svoje vaje nekoliko boljše nego dečki, ker so bile vaje dečkov tudi težje nego one deklic. Občinstvo je bilo zadovoljno z njimi, kar je pokazalo z živahnim odobravanjem, nam so bili pa všeč tudi zavoljo tega, ker so bili vsi bos. — Orodna telovadba na drogu, konju in kozli naraščajnikov je bila dobra, a zopet smo opazili nekaj pretežkih vaj na drogu in konju. Če bo naš naraščaj tako hitel z veletoci, mu bo pozneje, ko pride med članstvo, manjkalo novih vaj, poleg tega bodo imeli ti člani tudi krive hrbte, kar bi bilo žalostno in to vsled pretežkih vaj v mladosti. Torej zmernost in po vadbenem načrtu! — Vaditelji in vaditeljice so bili obdarovani s šopki v znak hvaležnosti od strani naraščaja. Glede tega velja isto, kar je povedano v predločnem poročilu iz župnega zleta Ljubljanske župe. — Slednjič še nekaj, kar je za vas, Sokolčke, velike važnosti. Ob deveti uri zvečer spadate vi v posteljo ne pa na veselico, zlasti pa na tak dan, ko ste bili močno zažosteni. Sicer nismo opazili ničesar slabega, naraščaj se je zabaval na telovadnem orodju, a red mora vladati povsod, ker tudi red spada med sokolske čednosti in ta red zahteva, da so otroci v mraku doma.

— 96 —

— 96 —

Se pred zletom v Mariboru izideta
dve telovadni knjigi, in sicer:

Dr. LJUDEVIT PIVKO:
TELOVADNE IGRE - III. del
in **A. SCHAUP:**
SKOKI

Tehnični odbor Sokolskega Saveza SHS razpisuje

natečaj

- za 4 sestave prostih vaj za: a) člane, b) članice, c) moški naraščaj,
č) ženski naraščaj
in 4 sestave vaj z orodjem za: a) dečke s palicami,
b) deklice z loki.

Vaje naj bodo lažje nego dosedanje naše in češke. Ozira naj se na učinkovitost gibov in na vpliv barv v masi. — Vaje naj ne bodo simbolične!

Sestave naj se predložijo tehničnemu odboru Sokolskega Saveza SHS **najkasneje do 1. oktobra 1920** pod zaprto kuverto z geslom, v drugi zaprti kuverti z istim geslom pa naj bo popolno sestaviteljevo ime. Člani Tehničnega odbora Sok. Saveza SHS so od natečaja izključeni!

Pridobivajte „SOKOLIČU“ novih naročnikov!

Tovarna telovadnega orodja

BAŠIN IN DRUG
LJUBLJANA, Pred Škofijo 19.

dobavlja vse telovadno orodje,
prevzema celotno opremo telo-
vadnic in vsa v to stroko spa-
dajoča popravila. Na zahtevo
vpošlje načrte in proračune.

„UČITELJSKA TISKARNA“

V LJUBLJANI, FRANČIŠKANSKA UL. 6.

Telefon štev. 118.

Poštnohranilnični račun št. 76.307.

»Učiteljska tiskarna« je najmodernejše urejena in izvršuje vsa tiskarniška dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. V zalogi ima tudi vse šolske in druge tiskovine.

Enobarvni kakor tudi večbarvni tisk.

Litografija. Stereotipija.

Delo točno, solidno in elegantno.

Gg. skladateljem vljudno naznanjamo, da je »Učiteljska tiskarna« preskrbljena z novimi notami, torej izvršuje tudi muzikalije s prav ličnim in razločnim tiskom.

==== Cene zmerne. ====

  Svoji k svojim!

Kupujte

MLADINSKE SPISE

ki jih izdaja

„Društvo za zgradbo Učiteljskega konvikta v Ljubljani“.

Naročila sprejema

Knjigarna „Učiteljske tiskarne“ v Ljubljani.